

Драги дневниче, ево, путујем за Београд, а мој тим ме темељно спремио за ову посету. Најважније је, рекли су ми, да се све време правим наиван ко француска собарица, што ми неће бити тешко, јер ја сам чистокрвни Француз, а могу без проблема два дана да изигравам собарицу, ако треба. Све за мајку Француску!

Чим смо стигли у хотел, дохватио сам усисивач и темељно усисао председнички апартман, онда сам два сата прао прозоре, док ме ови моји из протокола нису прекинули.

-Побогу, председниче, па зашто ви перете прозоре? – питао ме мој сарадник.

-Па јесте ли ми рекли да у Србији морам да се понашам ко француска собарица? – насмејао сам се.

-А не, нисмо мислили буквално, ко француска собарица морате да се понашате само кад вас питају за Косово, кад вас питају за српску опозицију, кад вас питају за српске медије и кад вас питају за владавину права у Србији! – казао ми је онај мој из протокола.

-Значи, не морам да усисавам и да перем прозоре? – био сам одушевљен.

-Никако! Француска собарица морате бити ментално, а не физички– рекао ми је онај мој из протокола.

Пре тога ме на аеродрому испред авиона дочекао председник Вучић, коме су његови из протокола гарантовано рекли да се током моје посете понаша ко српски багажиста, јер ми је кофере носио све до улаза у кола. Такав је председнички посао: некад мораш да се понашаш ко француска собарица, а некад ко српски носач кофера, такозвани српски багажиста.

Председник Вучић ми је додуше рекао да он мој пртљаг носи из љубави према Француској, али схватам га, јер сам и ја њему рекао да ћу одмах по доласку у хотел усисати собу и опрати прозоре из љубави према Србији.

На састанку са председником Вучићем у четири ока боравио сам скоро шест сати, од тога смо четири сата у четири ока гледали фудбал на његових девет телевизора у кабинету. Закључак нашег састанка је био да гледање фудбала у четири ока на девет телевизора јесте један компликован подухват и да је девет телевизора истовремено најбоље гледати ако имаш 18 очију. По два за сваки телевизор.

Председник Вучић ми је рекао су Србија и Црна Гора биле пријатељске државе и звали су их “два ока у глави”, а да су после нашег разговора у четири ока Србија и Француска – четири ока у глави!

Онда су ме ови моји из протокола терали да учим српски језик. Био сам почаствован јер је председник Вучић специјално за ову прилику научио неке француске речи, веома течно је изговарао “шатобријан за две особе”, док смо седели у четири ока шест сати и јели наш чувени специјалитет који је и измишљен за разговоре у четири ока. Јели смо дакле шатобријан за две особе у четири ока и ред је био да и ја нешто научим на српском.

После су ме водили на Калемегдан, где сам видео Срба који су одавали почаст Француској држећи у рукама веома дугачке сендвиче са шунком убаченом у оригинални француски багет. Оригиналан дочек, ни у једној земљи нису тако метафорично осмислили мој дочек, са масама људи који у рукама држе француски багет, симбол Француске.

Схватио сам временом да ти људи Француску највише и воле због француског багета са мајонезом, такође француским јелом које је осмислио Луј Франсоа Арман де Вињеро, војвода од Ришељеа, 1748. године, пошто су сви ти људи док сам ја говорио у знак почести манџали тај багет и тај мајонез. Какав диван народ, какви француски пријатељи! Па где су ти људи били досад?

Онда ме је новинар Ле Монда питао зашто се нисам састао са српском опозицијом, а ја сам рекао да је захтев стигао тек јутрос, али да се ни председник Вучић током боравка у Паризу није састајао са француском опозицијом, тако да узвратна посета српској опозицији није ни била планирана.

Онда се председник Вучић драо на неке из опозиције одговарајући на питање новинара, из чега сам закључио да је и добро што сам избегао ту српску опозицију, пошто мора да су неки гадни људи, чим могу да изнервирају таквог дивног човека, председника Вучића.

После ми је неки њихов глумац Мики Манојловић кога Срби толико воле да по њему називају авионе, рецитовоа песме, а шеф дипломатије Ивица Дачић певао ми је на увце Марсељезу на свечаној вечери, из чега сам закључио да је мистер Ивица гарантовано пао с Марса. А ако није пао с Марса, онда је пао с Марсељезе.

Разговор са мистер Дачићем био је у шест очију, јер ми је он стално говорио како има утисак да ме види дупло. Он иначе покушава да течно говори француски, ал' му много течније иде француски коњак.

На крају сам отишао кући, срећан што више нећу морати да се правим француска собарица, а и председник Вучић је био срећан што више неће морати да се прави српски багажиста, јер сам и код њега приметио умор када ми је довукао кофере до авиона за Париз.

Хвала Србијо!

(Н1)